היהודי של תשפ"ד אינו היהודי של תרפ"ט

written by משה גוטמן | 08.05.2024

סבי גדל במוצא, של הבית האדום, בעליה לירושלים. כפרון קטן ושליו, ששכן ליד הכפר הערבי קולוניה, במקום בו נמצאת היום מבשרת ציון.

בתיה-חיה מקלב הייתה האחות ביישוב, והכתובת לכל חולה בקולוניה. אבל זה לא עזר לה ביום שבת, יח' אב תרפ"ט, כאשר המון פורעים ובראשם רועה הצאן של המשפחה הגיעו לביתם, רצחו, אנסו, שחטו את המשפחה ושרפו את הגופות. סיפור תרפ"ט, הסיפור המשפחתי שעליו גדלתי, היה לי בין פצע מדמם לבין הוכחה הבלתי-מעורערת בנחיצותה של מדינת ישראל, כקיר המגן לעם העברי.

אך ב- 7/10 נפגעה קשות פוליסת הביטוח של העם היהודי. הטבח שהיה למעשה פיגוע הטרור הגדול ביותר בעולם שודר בשידור חי בידי מפלצות הרצח החמאסיות ועוזריהם 'העיתונאים'. השידור לא היה רק אמצעי לתיעוד מבצעי, ולא היה בשגגה, למרות שחמאס ניסה להעלים אותו מאוחר יותר מן הרשתות. השידור החי היה מרכיב מרכזי ביותר, מדיום שהוא מסר לישראל ולעולם כולו. כי בתפיסה החמאסית לא מדובר במתקפת טרור של ארגון קטן אלא בערעור על עצם קיומו של העם היהודי כעם במשפחת העמים.

המסר המבעית היה: חשבתם שלעולם לא עוד? טעיתם. חשבתם מקלט בטוח? הצחקתם אותנו. גם אם שכחתם מתרפ"ט, מפרעות קישינב, מבאבי יאר, מסופות בנגב, באנו לומר לכם- זו היתה פאוזה בלבד. הפוגה קלה. הפוגרום חזר- ובגדול. רצח בשידור חי, השפלות, אונס, עריפת ראשים, קטיעת אברים ומסחר בהם. כך הוא גורלו של היהודי הנצחי. המפעל הציוני שלכם לא הגן עליכם, לא מקלט ולא בטוח. יתרה מכך: אין לכם זכות הגדרה כמדינה. חזרו לאירופה, חזרו לגלותכם.

את המסר הזה שידר חמאס לכל העולם, בלייב, באכזריות שלא היתה כדוגמתה.

ובאמת המדינה כשלה. היא לא הייתה שם עבור הדור הראשון לשואה, השני והשלישי בקיבוצי הדרום, שנעקדו ונשחטו, כמו פעם.
אבל היה הבדל, והבדל עצום. תוך שעות דהרו קדימה מאות ואלפי אזרחים וחיילים, במדים ושלא במדים, בתפקיד או שלא בתפקיד, במטרה אחת בלבד, שכל כולה ההיפך הגמור מההיסטוריה הגלותית חסרת האונים. מתוך ערבות ומסירות נפש, בידיעה שהם נכנסים אל האש ואולי לא ישובו, ובלבד שיצילו נפש אחת, ובלבד שיהיו השכפ"צ, קו ההגנה של המדינה, עד שזו תתארגן, ותגיע.

בספרו החדש של נחום אבניאל בהוצאת סלע מאיר, 'אנחנו בדרך' מובאת עדותם של אלו שלא נקלעו למציאות, אלא של אלו שדהרו אליה, בעיניים פקוחות לרווחה. כמו עמנואל ואבי, אנשי

איחוד הצלה שירדו דרומה: "בדרך ראינו מחזה שלא ראינו מעולם" הם סיפרו, "מאות רכבים, חלקם עם שוטרים, חלקם עם חיילים, חלקם רכבים פרטיים עם ארבעה אורות מהבהבים, נוסעים דרומה, וכולם עם נשקים בחלונות אנחנו בתוך גל של אנשים שלא יודעים מה קורה, אבל כולם מבינים שצריך לרדת, ומהר".

לא רק אזרחים ומתנדבים היו שם. גם טוראים וגם אלופים, קצינים במילואים שאיש לא קרא להם ומפקדי אוגדות שזו לא הייתה הגזרה שלהם, שיצאו מחופשת החג ודהרו כדי לומר, גם אם המערכת כשלה לרגע, אנחנו האצבע בסכר. אנחנו כאן, ואנחנו המדינה. אתם לא תעברו. על גופותינו.

דבר כזה עוד לא היה לנו בהיסטוריה של מדינת ישראל. גיבורים על מדים היו רבים. אבל ספונטניות שכזו, במספרים כאלו, שהצליחה לבלום את התכנית השטנית, לעצור ולהשמיד אותה בתוך ימים בודדים, ממצב חסר סיכוי, בדומה למהפך בקרבות יום כיפור זהו פרק חדש בהיסטוריה של עם ישראל. הרעות יחד עם הערבות ההדדית, המקצועיות יחד עם החתירה למגע, מסירות הנפש עם הנועזות ללא מורא ומעל כולם, הנכונות להיות קיר המגן אלו היו עד היום שמורות לשלוחי המדינה בלבד.

אבל משמחת תורה הזו והלאה, ערכים אלו הם נכסי צאן ברזל של החברה בישראל. היהודי של תשפ"ד אינו היהודי של תרפ"ט, וגם כשהוא נלחם לבדו, זה בשם כל ישראל. משמעות חדשה למילים כל העם צבא, כל הארץ חזית. לזאת לא ציפו הפוגרומיסטים, ולכן מפלתם הקשה. כי מתוך האפר והחורבן עלתה לה רוח גבורה, אחדות ושותפות, שואבת את מקורותיה מגיבורי ישראל שבכל הדורות. נלחמת ברוע עד חורמה, עבור הצדק, עבור העמים כולם ועתיד האנושות כולה.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 8.5.2024.